

ראשית הגז פרק אחד עשר חולין קלח.

עין משפט נר מצוה

א ממין פ"ח מהל' כלי
המקדש הל' ב':
ב ממין פ"ח מהל' כבורים
הל' טו ע"פ ר"י ש"ך
ג ע"פ ר"י:
ד ג' ד ממין פ"ב מה'
ממנות ענייני הל' יח:

לעיון רש"י

למורישי ל' למושי ל'.
פקדון (של חוץ).
פלטריווי (פלטריווי).
כובע לקד.

מוסף רש"י

הפשות מרובה לא
הפשה. כל מקום שמהלל
שני דברים, אחד מופשט
מיוצא ואחד מופשט מופשט,
טוב לך לתפוס את המופשט,
שפילוי היה לך לתפוס
את המרובה ומתפוס את
המופשט מתפסק חכמים,
שם בכלל המרובה המופשט,
אלא אם מתפוס המרובה
היה לך לתפוס המופשט
מאלה שמשפת של
דמ' (תורה י"ד). דם
הקשות מופשט את המופשט
(ע"כ ד'). הפשת מופשט
תפשה. דאי מקשה לך
תפוס את המרובה אינו
חולק על ע"כ אלל
מוסף, דכלל מרובה
איכא מופשט (שם). אבל
של כהן גדול לא
זהו אבנטו של כהן
הדיוט. שאלו האבנטים
שין השלמה תפשה
האבנט של כ"ג ואת האבנט
שם משור מבלת ואבנט,
למדנו שהוא של כלאים,
דשם קיימא ומכלת עמאל,
ואבנט הדייט לא פירש
המבט ממה היו (יומא ז'
יב"ע י"ג ט"ו). שהדייט
ועל פ"ן (שם) א"ל אבנטו
של כ"ג כיוון הפכורים
הוא של כהן גדול, דשל
אבנטו של כהן גדול, דשל
(שם) אבנטו של כהן גדול
של כהן הדיוט. כלומר
שהיה של כלאים (שם)
א. שאין חילוק בלשניהם
(שם יב"א). א"ל אבנטו של
כ"ג כיוון הפכורים הוא
של כהן גדול וזהו אבנטו של
הדייט כל ימות השנה
ואין כלאים כנגדי כהן
הדייט (שם ט"ו). אמר
לר'. לטבא, מכור לר'
כ"ד והיו בהן מתנות.
הקדינה נותנן לכהן.
מתן לכהן לכהן (ע"ר)
קדינה. מתן הלוקה קדינה
לכהן דמתנתא ממנות לא
וזני ליה (ב"ב קט"ו). ואין
מבנה לו מן הדמים.
אין המוכר מנכה לו ללוקה
מן הדמים, שהרי היה
במשקל. הלוקה שמהמת
שה לא מכה לו הקדינה
לע"ר קדא). לקח ממנו
במשקל. הלוקה כן וכן
ואקל לו הקדינה (שם).
נותנן לכהן. ומתן לו
לוקה לכהן. שהרי הגז
אלו ז' דין להשיב (שם).
ומבנה לו מן הדמים.
הטבח ינכה לו מן הדמים
על כח, שמתן לו דבר
שאין שלו (שם).
הדיין ע"כ ראשית הגז

השנה דכי כתיב בלגז הגז דהיינו כלל גזי פרשת ברהה גדול הוא
דכתיב אבל בכהן הדיוט כולו של ז' א"ל לא משכחת אמר בלגז של
הדייט ואלמלא משערת ראשית הגז בלגז הא לא שוין זה אהרן ובניו
שהגמר אינו ראוי לשירות הדייט: שם אבנטו. אע"ג דאין למר צדירות
הדייטות הרי ראוי לשירות כ"ג ואי
משום הוא ובניו הכי קאמר דברים
הלואין לבלגז שהרי אבנטו נוהגת
זו ובניו: (א) מכה לו שחופות כו'.
הא לוקימנאט ענה טובא קמ"ל דאע"ג
ששייר לעממו מן הטוב יקנה מן
הלוקה ממין הרעות אחד מששים
וימין לו: גז ומכר ראשונה. ראשונה
היה מוכר לאחר גזמה מיד קודם
שליקח חמש גזין: חייב. צדאשית
הגז דגו ללוקה למר רחמנאט) והא איכא
דבשעת גזיה כל אחת היתה שלו:
בעידנא דקא מלי שיעורא. דממש
לאן שעל ידי גזיה החמישית הוא
מתחייב בצדאשית ראשונה והיה
שעתא לא הוו מלאן שלו: סוף
הלוקה לאנו של עובד כוכבים.
אפילו עד שלל גזוה אגוז פטור
הלוקה לבלגז לאנו הוא: הגז לאנו
לגזו. שמתן לו (א) גוף מלאן זה קנה
לו הגוף עד גזו: חייב. דללוקה
קרינא דיה: כל חדא וחדא צמר
גזיה נפק מרשויה. וקתני חייב
אלמלא צמר שעת גזיה דכל חדא
אוליין: כל שלשים יום. אלו דוקא
אלל שיהו כל הגופים קנוין לו עד
תשלוס כל הדייט: צמר מוכר אוליין.
למייבא אלוהו: קלחי אילן. חילנות
עממן לקח עם פירותיהן. להכי נקט
לשון קלחי שאין שדה זו עדה אילן אלל
שדה לכן וגדלו זה שנים או שלשה
חילנות ומכרן: נוסף. לוקח פאה
מכל אילן ואילן כדכתיב (דברים כד'
ל) תפאר אתרץ ואין אחד מהם של
פטור את חצירו והאילן ואילן השדה שלו
שם היתה שדה שלו היה נותן מאחד
על כולן: אימתי זמן שלא שייך בעל
השדה. שום אילן צדחה לעממו: אבל
שייר. אחד לעממו רמיא כולה חיובו
עליה ונותן פאה צדקה צדקה צדקה
לעניים ופטור את כל החילנות. אלמלא
היכה דלייחא שיעורא כולה חיובא רמיא
עליה דאי לאו עליה רמיא היכי פטר
צדחה ידיה חילנות של אחרים:
הוא שפסחיל בעל הדייט לקצור.
הזרעים קודם מכירת החילנות
דמהיחא שעתא מייחייב צדחה ופאה
ידיה דהיחא שעתא חייב למפטר
כולה שדה ומיהו כי לא שייך מיד
אסתלק מדין פירות חילנות (א) ואין
פאה זרעים פותרת וכי שייך דלכתי
שייר בפירות חילנות לא נפק מחיובא
קמנא והוה ליה כדמערקא:
ובקצירי. משמע מתחלת קצירה:
לא מייחייב צדחה עדיה. דלא כתיב
בצוהם אלל ג' ג' ללכנס לאחר שנקרא
גז לאן: אלל אחר רבא. טעמא דמתני
משום דאין אדם ראוי להפקיע
ממונו מיד מלוה ולמכור גזיו כדי שיהא
גז של אחד ואין של אחר לפטורן דלא
קרינא דיה גז לאן אלל כי קא מוזנין
לא קמוזנין מתנות דכהן הילכך כי שייך מיד
פריש מוכר ללוקה חוץ ממתנותיו של כהן ודאי
הכל מכה לו ושייר אללו את מתן
הכהן ואמר לוקח למוכר מתנה דכהן ג' וכן
הוא

ופרכינן ומני הוא מנה בן ארבעים. והא מנה ופרס דרב הוא מנה
ופרס דקאמר רבי דוסא בכל אחת מנה ופרס ופליגי רבין עליה
דאמרי כל שהן ופירש רב למילתיהו דכל שהן היינו זין כולן מנה
ופרס: חמש חדשה. של עור שלל גמר תפירתה ושייר זה סדק:
אע"פ שמקבלה רמונים. שאין בסדק
כמוליא רמון: טעור. שלל נגמרה
מלכתה: פורה. ונגמרה מלכתה
ותל עליה שם כלי ואח"כ נקדשה
כמוליא רמון וטעוריה אבל מקבלת
רמונים טעורה דלא פקע שם כלי
מינה עד שמיקבד כמוליא רמון
כשיעור כל כלי זעלי חמיס שיעורן
כרמונייה: דפקעיות של שמי שיעור
קריעת כלי לטהר כמוליא פקעיות
של שמי זרה הוא תשמישתה של חמת
ואין דך להשתמש בה פירות וסות
פקעיות של שמי גדולים עשר סלעים
משקלם ארבעה למנה: פקעיות.
למושי: ל'. פאה. הא דקתני מתניין
חמש סלעים מלוין לא שיהא על
ישראל מוטל לבלגז אלל אשיעורא
קפיד לתיבי ליה צדחה שכחילן
שיחא גז חמש סלעים ופטוריה כל
גזיה: חמש קאם לעמוד לשרה.
צמר ראשית הגז כתיב כי זו צמר
ה' מכל שבטיך לעמוד לשרת: מאי
גזיה אבנטו. שהוא קטן שבגדי
כהונה וקיס להו לרבין שיכול לעשות
מחמש סלעים אמר שהרי אין כולו
זמר אלל כלאים הוא: פשט מרובה
לא תפשה. כרייתא צדחה כהנים'
גזי זבה (ויקרא ט"ו) ימים רבים ימים
שנים רבים שלשה או אינו אלל רבים
עשרה אחרת כל שמעו מרובה
ושמעו מופשט תפסת מרובה לא
תפסת תפסת מופשט תפסת הואיל
ולא פירש לך חיה מהן יש לך לתפוס
ההאשון צדחמש שאלל מלכת
אלל המרובה אינו משייך להיכן אתה
ממעטו לזה המופשט והלא אף הוא
צדחמש כשתאמר אינה זבה צדחות
מעשרה אינו אומר לך והלא אף
שלשה צדחמש וכשתאמר בשלשה ואינו
משייך (א) אינו אלל עשרה אתה
אומר לו אף השלשה צדחמש. וגזי
שירות נמי תאמר אבנטו ואינו משייך
ואימא מעיל אתה אומר לך והלא אף
האבנטו בכלל שירות ומיהו אתה
ממעטו אבל כשתאמר אין פטור אלל
כדאי מעיל אינו משייך והלא אבנטו
ראוי לשירות וקרא שירות הוא
כדתיב: ואימא כיפה של אמר. שהיא
מועשטת מאבנטו ואף היא בכלל שירות
כדתיב (שמות כג') על פתיל תכלת
ומכלת עמרה הוא: כיפה. כובע קטן
פלטריווי: ושמה אוסו. זניין: אמר
קרא. גזי שירות דראשית הגז:
הוא ובניו. ואין אינו בכהן הדיוט:
הניחא למ"ד אבנטו של כהן גדול.
ציוס הכפורים שדו בון כדתיב
(ויקרא ט"ו) ובאבנטו כד יתגור: לא וכו'
אבנטו של כהן הדיוט. של כל השנה
דהא הוא הוא של כלאים כדתיב
(שמות ט"ו) ואת האבנטו שם משור
תכלת וגז' וכי כתיב אבנטו דכלאים
בין בכהן גדול בין בכהן הדיוט דכל
שוין אהרן ובניו בלגז של זמר כגון של
שאר ימות השנה: אלל
למ"ד. אבנטו של כהן גדול ציוס הכפורים
כשר הוא צדחמש כל

(א) זניין והמלוא,
(ב) הוספתה צ"מ דליס
פ"ח הי"ז והיבוא ה"ש
פ"ח דכלל מ"ח, א) לעיל
ק"ל, ד) נגינה ח' ושי",
(א) הכי"ם רש פ"י מהל'
כל המקדש תמה שהשמיט
הרמ"ם דבר ה"ו, ו) ונתן
א. יב. ספ. תמיד כו';
ו) פאה פ"ג מ"ה, ח) לעיל
קלח. קלח. ב"ק קטו,
ט) וכלס פ"ח מ"א,
ו) מוארט מכלתא חזיס'
פרשה ה', ו) זה הדבור
שיין למתני דלעיל ר"מ,
ט) וכלל קלח: ח) דברים
י"ח, ו) זניין הלוקה ג'ו,
(א) זנייל גז האלן והקציר
כי ין העמיק ה"ק,
ט) זנייל דאקח,

תורה אור השלם

1. פי בו דהר י'
אלהיק מפל שבטיך
לעמד לשרת בשם י'
הוא וקנין כל הקיימ':
דברים י"ח ה'
2. ושמנת אתו על פתיל
תכלת ויהיה על המצנפת
אל מול פני המצנפת
שמות כ"ו ה'
3. ובקצרבם את קציר
ארבעם לא תכלה פאת
שדך לקצר ולקט קצירך
לא תלקט: ויקרא ט ט

גזין הש"ס

רש"י ר"ה והוא שהתחיל
ובן ואין פאה אחרים
פותרת. ע"י נפד"ח במס'
חייס כדמייס פ"ג הל' יח
מהל' מתנות עניים:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תפשה וכו'
ואינו משייך או אינו:

שיטה מקובצת

א' דתנן המוכר קלחי אילן.
נ"ב ע"י פ"ג דפאה ורש"י
בהרי"ש דיל: